

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **TV CZ s. r. o.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupeného Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Vyšehradská 320/49, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2014, č. j. RUD/2414/2014, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 6 A 159/2014 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Davida Nováka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalobci podle § 60 odst. 1 písm. e) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), uložila pokutu ve výši 100.000,- Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. l) téhož zákona. Uvedeného jednání se měl žalobce dopustit tím, že na písemnou výzvu zapůjčil žalované záznam vysílání programu ACTIVE TV, který nebyl záznamem vysílání v odvysílané podobě, neboť dodaný záznam ze dne

26. 10. 2013 v čase od 3:00 hodin do 3:32 hodin nesplňoval podmínky zachování barevnosti obrazu a rovněž byl deformován ve své zvukové složce.

[2] Rozhodnutí žalovaného zrušil výše uvedeným rozsudkem městský soud pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (k němuž přihlédl z úřední povinnosti). Podle soudu žalovaná pochybila v tom, že předmětné řízení o správním deliktu zahájila až po uplynutí prekluzivní lhůty stanovené pro zahájení daného řízení v § 61 odst. 1 zákona o vysílání. Žalobce předložil žalované vyžádaný záznam televizního vysílání dne 9. 12. 2013. Lhůta pro zahájení řízení o porušení zákona, jež s tímto záznamem vysílání souvisí, tak uplynula dnem 9. 3. 2014. Oznámení o zahájení řízení o vytýkaném porušení zákona však bylo žalobci zasláno teprve 18. 3. 2014, doručeno pak bylo až dne 6. 4. 2014.

[3] Rozsudek městského soudu nyní napadá žalovaná (dále též také „stěžovatelka“) kasační stížností.

II. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalobce

[4] Stěžovatelka namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku běhu prekluzivní lhůty pro zahájení správního řízení dle § 61 odst. 1 zákon o vysílání. Podle uvedeného ustanovení lze správní řízení o uložení pokuty zahájit „*nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l).*“ Ustanovení § 32 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání zakotvuje povinnost provozovatele vysílání uchovávat v odvysílané podobě a v náležité technické kvalitě záznamy všech pořadů včetně dalších částí vysílání alespoň po dobu 30 dnů ode dne jejich vysílání a na písemnou výzvu je zapůjčit stěžovateli. Stěžovatelka jakožto odborný správní orgán je nadána pravomocí definovat uvedený neurčitý právní pojem „náležitá technická kvalita“, což učinila ve svém stanovisku ze dne 7. 9. 2010. Pouze záznam, který bude naplňovat tyto požadavky náležité technické kvality, je pak možno považovat za záznam dle § 32 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání.

[5] Stěžovatelka žalobce v žádosti o zapůjčení záznamu vysílání programu ACTIVE TV ze dne 14. 11. 2013 náležitě poučila, v jaké kvalitě má záznam předložit. Dne 9. 12. 2013 byl stěžovateli doručen záznam vysílání, který byl označen jako záznam programu ACTIVE TV ze dne 26. 10. 2013, avšak obraz záznamu byl příliš zesvětlený a drobnější text těžko čitelný. Rovněž zvuková složka záznamu byla nevyhovující, neboť docházelo k občasnému ztlumení hlasitosti, takže moderátorce pořadu nebylo vůbec rozumět. Na základě uvedeného dospěla stěžovatelka k závěru, že zapůjčený záznam nesplňuje podmínku náležité technické kvality, na což žalobce upozornila přípisem doručeným 6. 2. 2014. Tímto přípisem žalobci zároveň stanovila, v souladu s § 59 zákona o vysílání, lhůtu 14 dní (od doručení daného upozornění) k nápravě. Žalobce ve stanovené lhůtě (a ani později) nepřistoupil k nápravě a nezaslal stěžovateli záznam, který by splňoval náležité technické požadavky, a tak stěžovatelka na svém zasedání konaném dne 18. 3. 2014 rozhodla o zahájení správního řízení s žalobcem pro porušení § 32 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání.

[6] Podle stěžovatelky nebylo možné ihned po obdržení závadného záznamu vysílání zahájit s žalobcem správní řízení a zachovat tak prekluzivní lhůtu dle § 61 odst. 1 zákona o vysílání (při výkladu počátku běhu této lhůty, k němuž dospěl městský soud). Stěžovatelka byla povinna nejprve upozornit žalobce na jeho pochybení a stanovit mu lhůtu k nápravě a až po jejím marném uplynutí byla oprávněna zahájit správní řízení pro možné porušení § 32 odst. 1 písm. l) citovaného zákona.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že pokud stěžovatelka ví, že v § 61 odst. 1 zákona o vysílání je stanovena tříměsíční objektivní prekluzivní lhůta, měla možnost uložit lhůtu dle § 59 téhož zákona tak, aby se do zmiňované prekluzivní lhůty „vešla“ a mohla řádně zahájit řízení. Podle žalobce nelze připustit výklad, podle něž by stěžovatelka mohla uložit dle § 59 citovaného zákona libovolně dlouhou lhůtu k nápravě a tím obcházet a uměle prodlužovat prekluzivní lhůtu k zahájení řízení stanovenou v § 61 o vysílání. Smyslem uvedeného ustanovení totiž je, aby správní řízení bylo z důvodu právní jistoty zahájeno co nejdříve. Rovněž z jazykového výkladu ustanovení § 61 zákona o vysílání vyplývá, že neumožňuje jakoukoliv odchylku. Žalobce tedy navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem sporu v posuzované věci je otázka výkladu běhu lhůty pro zahájení správního řízení o uložení pokuty dle zákona o vysílání. Podle § 61 odst. 1 uvedeného zákona lze takové řízení *„zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. l). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.“*

[10] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že uvedená lhůta je lhůtou prekluzivní (propadnou), nejedná se pouze o lhůtu pořádkovou. Jestliže tak v této lhůtě není řízení řádně zahájeno, nelze je zahájit později. Pokud bylo přeci jen po uplynutí dané lhůty zahájeno, jedná se o takovou vadu řízení, že rozhodnutí, které z něj vzejde, nemůže v následném soudním přezkumu obstát (přičemž soud k takové vadě řízení přihlíží i z moci úřední). Nutno dodat, že řízení je řádně zahájeno teprve v momentu, kdy je účastníkovi jeho zahájení oznámeno [k povaze lhůty stanovené v § 61 odst. 1 zákona o vysílání viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 10 Ca 166/2003 – 25 (publikovaný pod č. 294/2004 Sb. NSS), shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 4 As 30/2004 – 45; obecně k povinnosti soudu přihlídnout *ex officio* k prekluzi práva srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135 (1851/2009 Sb. NSS), a ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 – 134 (2122/2010 Sb. NSS)].

[11] Stěžovatelka výše uvedené nijak nezpochybňuje, sporným činí pouze závěr, k němuž městský soud dospěl ohledně počátku běhu dané lhůty. Podle stěžovatelky lhůta pro zahájení správního řízení o uložení pokuty dle citovaného zákona začne běžet až v momentu, kdy jí provozovatel vysílání doručí záznam pořadu nebo další části vysílání,

který splňuje podmínku „náležitě technické kvality“ ve smyslu § 32 odst. 1 písm. l) téhož zákona. Vzhledem k tomu, že záznam předložený žalobcem v posuzovaném případě tuto podmínku nesplňoval, nemohla dle stěžovatelky lhůta k zahájení předmětného sankčního řízení začít běžet.

[12] Se stěžovatelkou prosazovaným výkladem sporné právní otázky se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Jak jazykový, tak teleologický výklad relevantních ustanovení zákona o vysílání svědčí v dané věci výkladu, z nějž vycházel při svém rozhodování městský soud.

[13] Jak je patrné z výše uvedené citace § 61 odst. 1 zákona o vysílání, dané ustanovení váže počátek běhu lhůty k zahájení řízení na moment doručení záznamu vyžádaného podle § 32 odst. 1 písm. l) téhož zákona, aniž by blíže specifikovalo, zda je pro tyto účely nutné, aby zapůjčený záznam splňoval kritérium „náležitě technické kvality“. Ze samotného textu daného ustanovení tento požadavek neplyne.

[14] Tento požadavek nicméně lze dovodit výkladem teleologickým, avšak ne pro případy všech řízení o pokutě vedených dle zákona o vysílání. Vyžaduje-li si stěžovatelka od provozovatele vysílání záznam pořadu nebo dalších částí vysílání za účelem posouzení, zda provozovatel dodržuje právní předpisy v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, je samozřejmě zapotřebí, aby zapůjčené záznamy byly v „náležitě technické kvalitě“. Jinak by stěžovatelka nemohla řádně vykonávat dohled nad dodržováním právních předpisů ze strany provozovatele vysílání a za jejich případné porušení provozovatele sankcionovat. V případě celé řady správních deliktů upravených v § 60 zákona o vysílání pak je posouzení otázky, zda je namístě zahájit sankční správní řízení, závislé na vyhodnocení obsahu zapůjčeného záznamu. V těchto případech by odporovalo smyslu zákonné úpravy, kdyby běh lhůty k zahájení řízení o pokutě zahájilo doručení záznamu v libovolné kvalitě. Provozovatel vysílání by se pak mohl vyhnout postihu za svůj případný prohřešek tím, že by stěžovatelce zapůjčil nejprve záznam v kvalitě, který by znemožnil jeho náležitou obsahovou analýzu, a teprve později by předložil záznam v náležitě technické kvalitě. V případě takových deliktů lze tedy přisvědčit stěžovatelce, že lhůta pro zahájení správního řízení o uložení pokuty dle zákona o vysílání začne běžet až v momentu, kdy jí provozovatel vysílání doručí záznam pořadu nebo další části vysílání, který splňuje podmínku „náležitě technické kvality“ ve smyslu § 32 odst. 1 písm. l) téhož zákona.

[15] V nynější věci však stěžovatelka zahajovala řízení pro delikt dle § 60 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, kterého se provozovatel vysílání dopustí, pokud „*nezapůjčí Radě vyžádaný záznam pořadu nebo dalších částí vysílání do 15 dnů ode dne doručení žádosti podle § 32 odst. 1 písm. l)*“. V tomto případě tedy delikt spočívá již v samotné skutečnosti, že provozovatel vysílání buď nezapůjčí stěžovatelce v zákonem požadované době záznam vysílání v náležitě technické kvalitě, anebo jej dokonce nezapůjčí vůbec. Ve vztahu k tomuto deliktu by tak bylo absurdní vázat počátek běhu lhůty k zahájení řízení o pokutě až na moment, kdy je záznam stěžovatelce doručen v náležitě technické kvalitě, neboť takový moment z povahy věci ani nemusí nastat. Stěžovatelka si může vyhodnotit, zda jsou dány důvody k zahájení řízení o deliktu dle § 60 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání, již v okamžiku, kdy jí buď je zapůjčen vyžádaný záznam, který však nemá náležitou technickou kvalitu, anebo v momentu, kdy marně uplyne lhůta pro zapůjčení vyžádaného

záznamu. V tomto případě by tak přijetí výkladu prosazovaného stěžovatelkou vedlo ke zhoršení postavení jednotlivce, aniž by pro to byl jakýkoliv rozumný důvod.

[16] Stěžovatelce je třeba přisvědčit v tom, že je nejprve povinna přijmout opatření k nápravě dle § 59 zákona o vysílání, tj. upozornit provozovatele vysílání na porušení jeho zákonné povinnosti a stanovit mu lhůtu k nápravě. Tato lhůta by však měla být dle § 59 odst. 2 uvedeného zákona „*přiměřená charakteru porušené povinnosti*“, stěžovatelce tak nic nebrání v tom, aby provozovateli stanovila např. týdenní lhůtu k nápravě a aby v případě, že záznam v náležitě technické kvalitě nebude poskytnut ani v této lhůtě, mohla řádně zahájit řízení o deliktu dle § 60 odst. 1 písm. e) téhož zákona.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a tak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proti žalované, která neúspěšně podala kasační stížnost proti rozsudku městského soudu. Náklady řízení na straně žalobce spočívají v jednom úkonu právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti) a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta, tedy ve výši 1 x 3.100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 3.400 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Advokát zastupující žalobce neuvedl (a ani nedoložil), že by byl plátcem daně z přidané hodnoty. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3.400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce. Žalovaná naopak právo na náhradu nákladů nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu